

STRAAT

HENDRIK BRAET

Met teksten van
Tim F. Van der Mensbrugge

LOPER

BORGERHOFF
& LAMBERIGTS

VOORWOORD	
De man die loopt met zijn ogen	8
ÉÉN	10
TWEE	34
VEEL	52
STREEP	68
GEEL	84
BEEST	98
BEEN	120
ROZE	134
ROOD-WIT	152
RECHT	170
WOLK	180
DANKWOORD	192

DE MAN DIE LOOPT MET ZIJN OGEN

Ik kan het niet, niet zoals Hendrik Braet. De manier waarop hij door de stad loopt: ik doe het hem niet na.

En dat ligt dus niet aan mijn benen of mijn voeten. Hele stapels schoenzolen versleet ik al op de Gentse kasseien, uren aan een stuk sjokte ik door de straten, maar al die kilometers maken van mij nog geen straatloper.

Ik mag de beste wandelschoenen kopen die er bestaan en dan nog zal ik Hendrik nooit bijbenen.

Want: straatlopen doe je niet met je benen, maar met je ogen.

Hendrik Braet heeft Het Oog.

Kijk naar de foto's in dit boek en je begrijpt wat ik bedoel. Ja, ik kan ook wel eens een leuk plaatje schieten wanneer ik door de stad kuier – om het even welke stad, maar bij voorkeur het magnifieke Gent. Alleen fotografeert Hendrik geen gebouwen of stedelijke landschappen, hij legt stedelijke momenten vast. Vluchtige ogenblikken – ogenblikken zijn per definitie vluchtig, maar ik benadruk graag hoe vluchtig ze zijn – zijn in een vingerknip weer verdwenen, maar Hendrik vangt ze met zijn lens. Gedurende enkele seconden komen de elementen van een prachtig beeld samen

en Hendrik is de man die dat opmerkt.

Hendrik wel, wij niet.

Wij hebben er de ogen niet voor. Jachtig navigeren we tussen de bouwblokken van de stad, onze voeten hollen zichzelf voorbij en onze ogen kijken zonder te zien. Ach, soms fotografeer ik ook eens een grappig toeval. Dan heb ik veel geluk gehad. Per toeval merkte ik een grappig toeval op, puur toevallig had ik een camera in mijn handen en drukte ik af. In mijn enthousiasme vergat ik wel om er een mooie foto van te maken.

Wanneer Hendrik op stap gaat, vertrouwt hij op het toeval. Hij weet niet welke beslissende momenten er zullen komen, maar wél dat er momenten op hem wachten. Met zijn Oog dwingt hij het geluk af. Zijn fotoreeksen bevatten zoveel perfect getimedede toevalligheden dat het geen toeval meer kan zijn. Er zit zowaar een regelmaat achter zijn toeval. Alsof zijn netvlies beslissende momenten ziet aankomen nog voor ze plaatsgrijpen. Nog voor de puzzelstukjes samenkomen, staat Hendrik al op de juiste plaats om het moment te vatten in een foto die spreekt.

Want vergis je niet: hoewel Hendrik op goed geluk door de stad dwaalt, is de kadrering van zijn beelden nooit toevallig. Net dat maakt zijn werk zo sterk. Je hoeft geen specialist in de fotografie te zijn om te zien dat Hendrik een vakman is: dat *voel* je. In zijn foto's is een detail nooit zomaar een detail: Hendrik vat het in een geheel dat klopt.

Ongekunsteld.

Spontaan.

Verrassend.

Zo legt Hendrik het kleurrijke leven van de stad vast. Hij staat stil bij de speelsheid die wij zo achteloos voorbijsnellen. Zijn foto's maken zichtbaar wat onopgemerkt bleef. Hendrik Braet toont ons de stad zoals we hem zouden zien wanneer we wandelden met onze ogen in plaats van onze voeten. Door zijn lens ontdekken we de kleurrijke weerspiegelingen die anders aan onze aandacht ontsnapten.

Kijk. En verwonder je over de wetten van het toeval.

Tim F. Van der Mensbrugghe
20 januari 2022, Gent

TWEE

Eén plus één is twee, maar eigenlijk is het drie.

Dat klinkt als wiskunde, maar het is chemie. Twee elementen verbinden zich met elkaar tot een nieuwe eenheid, maar blijven tegelijk afzonderlijk bestaan. In zijn foto's weet Hendrik die bijzondere chemie te vatten.

Op verschillende beelden van deze reeks komen meer dan twee personen voor, maar onmiddellijk zie je welke twee mensen essentieel zijn. Je weet: deze mensen horen bij elkaar – soms tijdelijk, soms voor altijd, of althans tot de dood hen scheidt. In 2021, een jaar haast even vermaledijd als zijn virale voorganger, waren er alweer geen Gentse Feesten, maar een koppel organiseerde op het Sint-Baafsplein zelf een Gents Feestje. Ze namen hun draadloze luidspreker mee en ze dansten, op een leeg plein waar anders een kolken-de mensenzee staat. Op de achtergrond haalden skateboarders spectaculaire capriolen uit, maar hun prestatiedrang was tevergeefs: ze bleven steken op de achtergrond. De twee dansers hadden hun aandacht waar die hoorde: bij elkaar.

Aan de Waalse Krook, de bocht in de Nederschelde waar een hypermoderne stadsbibliotheek staat die op aarde lijkt te zijn nedergedaald na een lange ruimtereis vanuit een *galaxy far away*, ligt een fraai bloemenveld. In schril contrast met die

bloemenpracht zien we aan de overkant van het water het puin van een bouw-werf. Dat tegenstrijdige stedelijke landschap had ook zonder personen al een sterk beeld opgeleverd. Maar het is net het koppel tussen de bloemen dat de aandacht trekt. Ze zitten te dicht bij elkaar om gewoon vrienden te kunnen zijn en *no way* dat ze zich daar hebben gezet om van het uitzicht op een verbouwing te genieten. Nee, je voelt dat ze in het volle centrum even uit de stad wilden verdwijnen, in een idyllisch stukje natuur dat tegelijk beperkt is en hun hele wereld bevat.

Ik weet niet wat Hendrik bedoelt met het beeld van het pasgetrouwde paar dat recht op een betonnen muur afloopt, daarvoor zijn mijn interpretatieve talenten te beperkt – en ik wil achter de aimabele portrettrekker geen sarcastische inborst zoeken. Toch ontgaat het zelfs mij niet dat de fotograaf nog een tweede subversieve trouwfoto in deze reeks heeft gemoffeld. Dat paar is meer gescheiden dan verbonden, maar toch horen ze ontegensprekelijk bij elkaar.

Zij schrijdt over de parking van Flanders Expo in een jurk waar de parmantigheid van afspat. Haar hoofd, met een enorme blauwe strik in het haar, is perfect gekaderd tussen de contouren van een betonnen poortgebouw. Enkele meters achter deze Belle – vergeef me, mevrouw, als u zich had verkleed in een ander Disneyfiguur, mijn kennis van de geanimeerde canon is op zijn zachtst gezegd bedroevend –

sloft een man wiens parse kostuum zijn ware identiteit verraaft: dit is de Joker, *the Clown Prince of Crime* uit het Batman-universum.

Deze Joker smeedt geen boze plannen om onheil aan te richten, maar probeert het kraagje van zijn overjas recht te plooiën. Hij draagt een knullig rugzakje waarin een rode drinkbus het gevecht met de zwaartekracht elk moment dreigt te verliezen. Anders dan zijn dominante filmversie stelt deze Joker zich dienstbaar op: zijn jofele voorkomen benadrukt alleen maar hoe onweerstaanbaar zijn eega is.

Het meest ontroerende beeld is misschien wel het koppel op de elektrische rolstoel in de regen. De man is achteraan op de rolstoel van zijn vrouw gekropen, zodat ze hun hoofd samen onder een paraplu met roze hartjes kunnen steken. Aldus verbonden rollen ze de Voldersstraat over, recht in het vizier van een straatloper die niet maalt om een beetje regendruppels.

Hier volgt nog wat relationele wiskunde: je hoeft geen stel te zijn om een paar te vormen. Kijk naar de twee oudere heren met praktisch dezelfde pet die in een perfect spiegelbeeld van elkaar horlogebandjes bestuderen op de rommelmarkt bij Sint-Jacobs. En ook dit heeft de fotograaf goed gezien: Hetty, piercer bij tattoooshop Bodydesign, zit zusterlijk naast een getatoeëerde paspop. Niet alleen hun tatoeages verbinden hen, kijk eens naar hun voeten. Denk je dat het toeval is dat Hetty's lederen sandalen zo sterk lijken op

de lederen enkelband van de paspop? Niets is toeval wanneer Hendrik Braet af-drukt.

GEEL

Happy Boobs!

Ja, sorry, ik kon het niet laten. Het is overigens de schuld van Hendrik. Zoals ik al eerder schreef: in zijn foto's zijn de details nooit zomaar details. En ik wees gewoon op een detail.

Haast iedere foto uit deze reeks had even goed kunnen thuishoren in een andere reeks. We zien mensen alleen. We zien strepen. Er is roze – een dada van meneer Braet. In verschillende foto's duiken de rood-witte patronen op die elders hun eigen hoofdstuk hebben opgeëist.

Alleen de eerste foto, die met de vrolijke borsten, lijkt in geen enkel ander hoofdstuk te passen. Terwijl het gele jasje van het kind in de buggy zo mooi aansluit bij het gele vlak van de paraplu die hij in zijn handen houdt. En geef toe: in de meeste foto's is het geel zo sterk aanwezig dat je er onmogelijk naast kunt kijken. Bij die ene foto waar je op het eerste gezicht haast geen geel ziet, is net dát de grap.

Wanneer ik nadenk over mijn favoriete kleur, passeert het gele spectrum nooit voor mijn geestesoog. Ik vind limoenen interessanter dan citroenen, rode paprika's zijn zoeter dan gele en een gele courgette ziet eruit alsof ze last heeft van een zieke lever. Maar het geel dat Hendrik heeft opgemerkt, brandt op het papier. Het brengt warmte in de grijzige stad.

De mens Hendrik Braet heeft een gezonde lever, maar de fotograaf met zijn naam lijdt aan geelzucht.

